

NYT
Suurromaani
MINUSTA
atomipommista
ON TULLUT
ja sen kehittäjistä
KUOLEMA

STEFFEN JACOBSEN

Steffen Jacobsen

Nyt minusta on tullut Kuolema

Suomentanut Salla Korpela

SAGA Egmont

Nyt minusta on tullut Kuolema

Translated by Salla Korpela

Original title: *Da blev jeg døden*

Original language: Danish

Cover image: Shutterstock & Midjourney

Copyright ©2017, 2024 Steffen Jacobsen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727228907

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Minusta tuntuu, että Bohr pitäisi vangita tai ainakin saada käsittämään, että hän on tekemisillään rikollisen kuolemansynnin.

- Winston Churchill lordi Cherwellille, hallituksen korkeimmalle tieteelliselle neuvonantajalle

Tuollainen aloite, jonka tarkoituksena on estää tuleva kilpavarustelu tämän mahtavan aseiden hallussapidosta, ei saisi millään tavalla estää sen välitöntä sotilaallista käyttöä.

- Niels Bohr muistiossaan Sir John Andersonille, Britannian hallituksen valtiovarainministerille ja brittiläis-kanadalaisen ydinaseohjelman Tube Alloysin valvojalle

TAUSTATIETOJA

Kun sotilaallisen konfliktin uusi aikakausi alkoi Yhdysvaltain armeijan ydinlaboratoriossa Los Alamosissa ja pantiin toimeen Jornada del Muerton automaassa New Mexicossa 16. heinäkuuta 1945, koko ihmiskunta oli asian suhteen autuaassa tietämättömyyden tilassa muutamaa poliitikkoa sekä eräitä tiedemiehiä ja Yhdysvaltain armeijan yksiköitä lukuun ottamatta. Testialueena oli esihistoriallinen merenpohja. Ainoa siviiliasumus siellä oli MacDonaldin perheen karjatila, jonka armeija pakkolunasti vuonna 1942. Testialue sai koodinimen Trinity. Nimi, kuten kaikki muukin tässä kertomuksessa, on moniselitteinen. Kenties se viittaa kolmeen lähellä olevaan vuorenhuippuun, joita varhaiset espanjalaiset matkailijat kutsuivat Kolminaisuudeksi, tai sitten paikka on nimetty John Donnen runon mukaan. Nimen merkitys saattaa myös olla myöhemmän järjelyn tulos.

Klo 05:29;45 Kalliovuorten normaaliaikaa (MST) fyysikko Sam Allison pääsi lähtölaskennassaan nollaan ja maailman

ensimmäinen atomipommi – lempinimeltään The Thing – räjähti voimalla, joka vastasi 22 000 tonnia TNT:tä.

Plutoniumpommi osui historian alasimeen räjähdyksellä, jonka kaiku on kuultavissa edelleen.

Tuona aamuna nähtiin kaksi auringonnousua.

Atomiaika alkoi tieteellisen johtaja J. Robert Oppenheimerin lainauksella hindulaisesta Bhagavadgitasta: "Nyt olen kuolema, maailmojen tuhoaja."

Ei aivan yhtä äänekkäästi, mutta kenties sitäkin osuvammin huudahti fyysikko Kenneth Bainbridge: "Nyt meistä kaikista tuli kusipäitä."

Jälkimmäinen kommentti kuvasti atomipommin kehittämisestä vastuussa olleiden katumusta ydinkokeen jälkeisinä vuosina. He olivat suostuneet työskentelemään vuosikausia eristyksissä Los Alamosissa, New Mexicossa, isänmaallisuuden motivoimina sekä siitä pelosta, että akselivallat ehtisivät kehittää ydinaseen ensin.

Viimeiset saksalaiset joukot kuitenkin antautuivat toukokuussa 1945, ja oli selvää, että Kolmannen valtakunnan ydinfyysikot eivät olleet päässeet lähellekään käyttökelpoisen atomipommin rakentamista. Adolf Hitler ei ollut erityisen kiinnostunut ydinaseista, joita hän piti lähitulevaisuudessa saavuttamattomina. Tästä huolimatta Yhdysvaltojen ydinaseohjelma, Manhattan-projekti, jatkui keskeytyksettä Saksan antautumisen jälkeenkin.

Manhattan-projekti eteni suurella menestyksellä ja uskomattoman lyhyessä ajassa maaliskuun 1943 ja heinäkuun 1945 välillä Los Alamosissa New Mexicossa, Hanfordissa Washingtonin osavaltiossa sekä Oak Ridgessä Tennesseeen osavaltiossa. Projektiin rekrytoitiin loistavia, omaperäisiä

luonnontieteellisiä kykyjä. Nämä henkilöt työskentelivät päällisin puolin sopuisasti ja kuumeisen luovasti, tekivät vallankumouksellisia oivalluksia ja uusia teknologisia keksintöjä, joiden kaltaisia maailma ei ollut koskaan nähnyt, ei sen jälkeenkään. Ainakin kaikki asianosaiset ajattelivat näin.

Los Alamosin tiedemiehet olivat luoneet ennennäkemättömän tuhovoimaisen joukkotuhoaseen ja luovuttaneet sen Yhdysvaltain armeijalle. Kuudes elokuuta 1945 uraanipohjainen atomipommi "Little Boy" räjäytettiin Hiroshiman yllä. Kolme päivää myöhemmin seurasi plutoniumpommi "Fat Man" Nagasakin yllä. Kuolleiden määrä ylitti 105 000. Ennen näitä hyökkäyksiä tehtiin Tyynellämerellä Mariaanien saaristosta käsin tavanomaisia palopommituksia B-29 Superfortress -pommittajilla. Niissä tuhoutui 67 japanilaista kaupunkia ja kuoli 400 000 henkeä.

Trinityn jälkeisinä vuosina tanskalainen ydinfyysikko ja Nobel-palkinnon voittaja Niels Bohr ja professori J. Robert Oppenheimer puolustivat tieteellistä avoimuutta ja läpinäkyvyyttä. He puhuivat myös kansojen välisen yhteistyön puolesta, jotta uuden teknologian sotilaalliselle ja siviilikäytölle saataisiin vahvat puitteet. He korostivat erityisesti, että ydinasekilpailua läntisten liittoutuneiden ja Neuvostoliiton välillä oli vältettävä. He ehdottivat YK:n alaisen, arvovaltaisen kansainvälisen valvontaelimen perustamista estämään ydinaseiden holtitonta leviämistä.

Kuten historia on osoittanut, Bohr ja Oppenheimer olivat kuitenkin tehneet kohtalon kanssa sopimuksen, jota ei voinut neuvotella uusiksi. Vuodesta 1945 vuoteen 1953 Yhdysvaltain armeija teki vielä 42 atomi- ja lämpöydinkoetta. Vuonna 1955

Yhdysvaltojen ydinarsenaaliin kuului 2 422 taistelukärkeä. Tätä kirjoitettaessa kymmenellä maalla on ydinaseita. Monet niistä päivittävät ja kehittävät arsenaaliaan edelleen.

Liittoutuneiden hämmästykseksi Neuvostoliitto koeräjäytti plutoniumpommin Kazakstanin Semipalatinskissa 29. elokuuta 1949. Pommin, koodinimeltään "Ensimmäinen salama", rakentaminen noudatti täsmälleen "Fat Manin" määrittämiä.

Todisteet radioaktiivisesta aineesta poimi amerikkalainen B-29 Superfortress -lentokone, joka lensi pohjoisnavan yli samana päivänä.

Neuvostoliiton ydinkoe ennakoi kylmää sotaa, ja Churchillin rautaesirippu halkaisi Euroopan vanhan sydämen.

Neuvostoliiton tiedemiehet ja insinöörit olivat päässeet liian pitkälle, liian nopeasti, ja kävi selväksi, että useat NKVD:n (KGB:n edeltäjän) perustamat vakoilurenkaat sekä NKVD:n sotilaallinen sisarjärjestö GRU olivat alusta alkaen soluttautuneet Manhattan-projektiin. Vakoilijat välittivät tietoa uusista löydöistä Moskovaan samaa tahtia kuin niitä tehtiin. Jotkut näistä agenteista paljastettiin ja asetettiin syytteeseen. Tunnetuimpia heistä olivat brittiläis-saksalainen ydinfyysikko Klaus Fuchs, englantilainen fyysikko Allan Nunn May sekä amerikkalaiset fyysikot Theodore Hall ja Bruno Pontecorvo. Lisäksi useat heidän kuriireistaan paljastettiin: Harry Gold, David ja Ruth Greenglass sekä Ethel ja Julius Rosenberg.

Kaikkien aikojen suurimman sotilassalaisuuden varastamiseen liittyvistä henkilöistä on esitetty useita teorioita. NKVD ja GRU eivät olleet saaneet vain yleisen tason tietämystä ydinaseiden valmistuksesta: ne olivat hankkineet

yksityiskohtaisia piirustuksia, valokuvia ja kaavoja erittäin monimutkaisen plutoniumpommin rakenteesta.

Vuonna 1995 NSA julkaisi tuhansia Manhattan-projektiin liittyviä asiakirjoja, jotka oli lähetetty Moskovaan neuvostoliittolaisten asunnoista ulkomailta. Yhdysvaltain armeijan signaalijoukot (NSA:n edelläkävijä) olivat huolellisesti purkaneet asiakirjakokoelman, joka tunnettiin myöhemmin nimellä VENONA.

Lokakuussa 2014 Yhdysvaltain energiaministeriö noudatti oman viestintäosastonsa suositusta ja julkaisi aiemmin erittäin salaisia asiakirjoja, joissa viitattiin Manhattan-projektin salassapitoon ja sen puutteisiin liittyviin sodanjälkeisiin kuulusteluihin.

Asiakirjat viittaavat siihen, että Manhattan-projektin salaisuuksien paljastaminen oli yhden ainoan henkilön tekoa: informanttien, vakoojien ja kuriirien verkossa oli ollut yksi yksittäinen kultainen lanka.

Los Alamosin laboratoriossa työskennelleiden loistavien kykyjen joukossa oli yksi, joka oli alkanut epäillä projektin oikeutusta ja nykyihmisen moraalista sopivuutta sokean tuhovoiman käsittelyyn. Heidän joukossaan oli yksi – kenties lahjakkain heistä – joka otti vastuun historian kulun muuttamisesta. Vielä kerran.

Hän siis teki ratkaisun, joka koskee meitä kaikkia.

PROLOGI

*Bordenkon sotasairaala, Gospitalnja Plošad, Moskova,
16. syyskuuta 1948*

Kenraali Juri Pavlovitš Kurjakin veti sivuun tutkimushuoneen verhon, napitti paitansa ylös asti, solmi solmion ja puki ylleen univormutakkinsa, jonka rintaan oli kiinnitetty painava joukko ansiomerkkejä ja mitaleita. Takki oli räätälin ompelema mutta roikkui löysänä hänen laihtuneen vartensa yllä. Vaikka Kurjakin oli vasta 50-vuotias, hän liikkui kuin vanhus. Hänen tavallisesti terve ja ruskettunut ihonsa oli viime kuukausina muuttunut harmaaksi kuin savi, vaaleat hiukset irtosivat tuppoina ja kenraali kärsi toistuvista nenäverenvuodoista.

Ylilääkärin toimisto oli aavistuksen syrjässä, mutta maan johtavan hematologisen klinikan hälinä kantautui sinnekin – puhelinten pirinä, sairaanhoitajien puukenkien kopina, keskustelut, ovien paiskominen.

Hän istuutui vastapäätä klinikan johtajaa, eversti Poljakovia. Ylilääkäri oli lihaksikas, iloluontoinen mies, jolla oli raskaat, mustakehykset lasit. Hänellä oli kiillotetut vaaleanpunaiset kynnet ja huonot hampaat. Yleensä mies hymyili herkästi, mutta ei nyt. Kenraali tarkasteli nikotiinin kellastamaa luurankoa Poljakovin pöydän takana, poikki sahattua kranaatinkoteloä, joka toimi lääkärin tuhkakuppina, sekä alkoholilla täytetyssä teräsvadissa lojuvaa kookasta ruiskua. Muutama viikko sitten neula samanlaisen ruiskun päässä oli lävistynyt hänen lantioluunsa – erittäin kivuliaasti – ja sohinut hänen pehmeää, arkaa luuydintään. Kenties sama ruisku. Toimenpiteen oli suorittanut tri Poljakovin hansikoitu, määrätietoinen käsi. Neulan kärjestä irtosi veripisara, joka nousi kirkkaan sairaala-alkoholin pintaan.

Sen nähdessään Kurjakin hymyili.

Lääkäri kumartui sairauskertomuksen ylle ja painoi sormenpäät vastakkain.

– Mitä siis sanotte, tohtori? Mitkä ovat johtopäätöksenne? kenraali kysyi.

– Tulokset eivät vastaa odotuksiamme. Valitettavasti emme ole löytäneet oppikirjoista mitään vastaavaa.

Kurjakin käänsi katseensa kulhosta lääkärin paksujen silmälasien takana väikkyviin kosteisiin ruskeisiin silmiin.

– Mutta olen hitto vie käynyt täällä jo puoli tusinaa kertaa viimeisen kuuden kuukauden aikana, hän protestoi. – On otettu lukemattomia verinäytteitä, ne saatanalliset luuydinnäytteet... virtsaa ja ulosteita. Ettekä silti osaa antaa minulle mielekästä vastausta? Minä teen kuolemaa, helvetti!

Lääkärin kasvot muuttuivat kalpeiksi, mutta sitten hän naurahti rauhoittavasti: – Ei, ei, ei, toveri Kurjakin. Ette toki ole

kuolemassa. Mutta on selvää, että luuytimenne kärsii yleisestä lamaanuksesta. Kautta linjan kantasoluista verihäviöihin ja punasoluihin. Useimpien oireidenne syynä on yksinkertainen anemia. Väsymys... hengenhädistys... impotenssi...

Kenraali ajatteli vihaisena ja harmissaan kaksikymmentäviisi vuotta itseään nuorempaa rakastajatartaan, Bolshoi-baletin kiukkuista ja neuroottista tanssijaa, joka juuri eilisiltana oli pilkannut hänen suoritustaan sängyssä. Purkaus, joka oli maksanut naiselle mustan silmän, haljenneen huulen – ja vähintään kahden viikon sairausloman.

– Kautta linjan, niinkö sanotte?

– Jonkinlainen krooninen lymfaattinen leukemia... muttei kuitenkaan. Epätyypillinen.

– Olenko siis todella sairas?

Lääkäri kostutti huulensa.

– Olette kyllä ja meidän on välittömästi aloitettava intensiivinen hoito, verensiirtoja, vitamiini- ja kivennäisruiskeita ja...

Kenraali nosti kätensä torjuvaan eleeseen.

– Mutta mitä helvettiä minulle on *tapahdumassa*?

– Kuten sanoin, en ole aivan varma, toveri Kurjakin.

– Mitä hyötyä teistä sitten on?

Lääkäri hymyili avuttomana: kenraali oli GRU:sta, armeijan tiedustelupalvelusta, ja hänellä oli rajattomat valtuudet.

Kurjakin veti syvään henkeä ja yritti hillitä itseään: – Kuinka sairas olen, tohtori? Teidän ei tarvitse kaunistella asiaa tai varjella minua. Olen aikuinen.

– Siis millainen ennuste?

– Mitä muutakaan?

Kuuluisa asiantuntija löi kätensä yhteen ja hymyili kenraalille kostein huulin.

– Tämä ei todellakaan ole sairaus, *johon* kuolette. Mutta tämä on vaiva, *jonka kanssa* kuolette... tietenkin vasta sitten joskus aikanaan.

– Oliko tuon tarkoitus lohduttaa minua?

Lääkäri alkoi hikoilla, vaikka toimistossa oli melko viileää.

Kenraali teki kunniaa puna-armeijan vahtisotilaille ja laskeutui varovasti sairaalan leveitä portaita edustalla odottavan Zil-limusiinin luo. Hän kompastui toiseksi alimmalla askelmalla ja kiroi äkäisesti, jolloin hänen adjutanttinsa kapteeni Kirill Gromov tuijotti häntä huolestuneena.

Yleensä Gromov ei antanut tunteidensa näkyä kasvoillaan – jos hänellä ylipäätään oli tunteita. Kapteeni oli nuori, vakava ja tappavan tehokas.

Hän sulki auton oven kenraalin perässä, kiersi limusiinin taakse ja asettui takapenkille. Auto erkani jalkakäytävän laidasta. Kenraali nojasi taaksepäin. Hän kostutti etusormensa kärjen, kastoi sen takin taskussa olevaan rasialliseen karkeaa suolaa ja nuolaisi.

Kapteeni Gromov teeskenteli, ettei huomannut.

Kurjakin vääntelehti ärtyneenä istuimellaan. Hän oli miltei pelkkää luuta ja nahkaa ja kaikki teki kipeää. Kaikki.

– Lääkäri. Poljakov. Haluan, että hän katoaa, Kurjakin sanoi.

– Hän on täysin epäpätevä.

– Katoaa?

Gromovin maailmassa sanalla oli hyvin erilaisia merkityksiä.

– Kolyman lyijykaivokset, Kurjakin päätti. – Hänhän on lihava. Hänelle tekee hyvää työskennellä syvässä kaivostunnelissa hakun ja lapion kanssa.

– Ilman muuta.

Kurjakin marssi valtavassa toimistotilassa pitkien sihteeririvistöjen ja kirjoituspöytien välissä. Hän tuskin tervehti edes vanhimpia sihteereitä. Monet istuimet olivat tyhjillään. Neuvostoliiton ydinfysiikan komissiossa huhuttiin, että päämajassa riehui pahemmanlaatuinen influenssaepidemia.

Kirjoituskoneet vaikenivat. Yksi toisensa jälkeen.

– Hyvät naiset, olkaa hyvä ja jatkakaa työtänne. Jatkakaahan jo...

Kenraali sulki pehmustetut pariovet perässään ja nojautui niitä vasten huohottaen kuin karkuun juossut eläin. Oven takana kirjoituskoneet käynnistyivät taas. Aluksi epäröiden, kuin seuraisivat nuorallatanssijan kolminkertaista kuperkeikkaa korkealla trapetsilla. Sitten yhä useampi liittyi kiihkeään konekuoroon.

Kurjakinin yksityisessä toimistossa vallitsi ikuinen hämärä. Hän veti verhot auki vain ani harvoin. Seinillä oli korkeat, tummat puupaneelit. Ikkunoiden eteen oli sijoitettu pieni pyöreä pöytä ja kaksi tuolia. Pöydällä oli shakkipeli, jossa oli hyvin vähän nappuloita. Hän ei ollut koskenut niihin kuukauteen. Hän veti kamman hiustensa läpi ja katsoi epätoivoissaan irtoavaa karvaa. Sitten hän tarkasteli hampaitaan ja ikeniään seinäpeilistä ja huokaisi: ikenistä tihkui verta, vähän mutta kroonisesti.

Kurjakin ripusti univormutakkinsa tuolin selkänojalle ja istuutui työpöytänsä ääreen. Kello 9.00 oveen koputettiin, ja hänen yksityinen sihteerinsä Olesja Apalkova astui sisään

kantaen hopeatarjottimella päivän postia. Sihteeri käveli nopeasti parkettilattian poikki ja pysähtyi hänen tuolinsa viereen. Kurjakin oli aina vaalinut, tietenkin kunnioittavan etäisyyden päästä, mitä suurinta kiintymystä Olesja Apalkovaa kohtaan, joka hänen olisi pitänyt ottaa rakastajattarekseen tuon sietämättömän ballerinan sijaan. Sihteeri laski tarjottimen alas sulavalla, sirolla liikkeellä, ja Kurjakin ihaili naisen muodokkaita pohkeita tylsän vihreän univormuhameen alla.

Olesja Apalkova tarttui teekannuun. – Teetä?

Kenraali huomasi useita pitkiä irtonaisia tummanruskeita hiuksia Apalkovan harmaassa neuletakissa, muttei sanonut mitään. Yleensä sihteeri oli itse moitteettomuus.

– Ei kiitos, Olesja Apalkova. Tänään on 16. päivä, eikö totta? Onko se saapunut?

Sihteeri nyökkäsi.

– Se on alimmaisena. Miten kenraalin sairaalakäynti sujui?

– ... erinomaisesti ... loistavasti...

Kurjakin ei katsonut naista. Hän tiesi, ettei tämä uskonut hänen sanojaan. Sihteeri niisti puhtaaseen nenäliinaan. Kurjakin huomasi valkoisessa kankaassa pieniä, ruosteenpunaisia täpliä.

– Mikä helvetti ihmisiä vaivaa? Sihteeristö oli puoliksi tyhjillään!

Apalkova hymyili vaisusti.

– Se on vain flunssaa. Se menee ohi ja ihmiset palaavat töihin.

Ovi sulkeutui naisen takana, ja Kurjakin löysi kirjetarjottimelta inhoamansa sähkeen. Hän avasi punavalkoisen sähkekuoren ja laski sen sisältämän ohuen arkin viiden samanlaisen päälle. Viimeisen puolen vuoden ajan oli joka kuukauden 16. päivänä saapunut henkilökohtaisesti Kurjakinille osoitettu sähke. Sähkeet oli lähetetty useista Euroopan

pääkaupungeista. Tällä kertaa Ankarasta. Kenraali oli kauan sitten määrännyt erikoisjoukot kentälle tunnistamaan ja likvidoimaan lähettäjän. Toistaiseksi vailla menestystä. Mutta jonain päivänä se onnistuisi. Se oli väistämätöntä.

Ennen kuin ryhtyi lukemaan sähkettä, kenraali kostutti etusormensa, kastoi sen suola-astiaan ja nuoli suolan. Viime kuukausina hänelle oli kehittynyt selittämätön, kyltymätön himo tavalliseen karkeaan ruokasuolaan.

Hän luki:

OLETKO VÄSYNYT VANHA YSTÄVÄ STOP

Toden totta. Kyllä. Hän oli väsynyt kuin Kuolema Staliningradin jälkeen. ONKO NENÄSTÄ ALKANUT VUOTAA VERTA?

Kenraali ei ymmärtänyt, miten tuntematon, mutta hänen sydämensä pohjasta vihaamansa vastustaja saattoi tietää verenvuodosta.

OLETKO VALMIS

Ei, hän ei todellakaan ollut valmis. Mutta hänen oli pakko. Tästä oli tullut kunniakysymys.

Kurjakin istuutui shakkipöydän ääreen. Nappulat oli veistetty eebenpuusta ja norsunluusta, ne olivat ainutlaatuisen taidokkaat ja täynnä yksityiskohtia. Kurjakin pyyhki harmaan pölykerroksen laudalta nenäliinallaan ja ravisteli sitä.

Pöydällä oli enää valkoinen kuningas, valkoinen lähetti, musta kuningas ja kaksi mustaa sotilasta. Viimeiset kuusi kuukautta Kurjakin oli yrittänyt ratkaista tämän käsittämättömän monimutkaisen ja turhauttavan loppupelin, jonka shakkinero Richard Reti oli aikoinaan rakentanut. Kenraali pelasi mustilla, mutta nyt oli tuntemattoman vastustajan tasoitusvuoro.

Kurjakin luki sähkeen seuraavan rivin: VALKOINEN D1X.

Kenraalin käsi liikkui hitaasti kuin hiekkadyyni. Hän kaatoi yhden mustan sotilaan valkoisella lähetillä. Nyt oli hänen vuoronsa. Hänen kätensä leijui päättämättömänä mustan kuninkaan yllä. Hän kosketti sormenpäällään kuninkaan kruunua. Sitten hän veti kätensä pois kuin olisi polttanut sen, kurtisti kulmiaan ja puristi alahuulensa sormien väliin.

MUSTA KUNINGAS C3:EEN, VANHA YSTÄVÄ? SIINÄ
TAPAUKSESSA VALKOINEN LÄHETTI E1:EEN. STOP.
MUSTA SOTILAS D4:ÄÄN? VALKOINEN KUNINGAS
F6:EEN!!

Kurjakin nojautui taaksepäin. Tuntui kuin palaset liikkuisivat itsestään. Mahdotonta. Shakkimatti. Hän veti syvään henkeä ja katsoi sähkettä.

ET TULE KOSKAAN NÄKEMÄÄN TUHANNEN
AURINGON AURINKOA.

Kenraali huokaisi ärtyneenä. Hän kietoi vaistomaisesti sormensa voitetun mustan kuninkaan ympärille. Sitten hän päästi siitä irti. Kämmentään oli jäänyt oli heikosti erottuva, harmahtava jälki. Hän katsoi mustaa kuningasta kuin ei olisi nähnytäkään sitä aiemmin. Se tuntui lämpimältä ihoa vasten. Hän ravisteli nappulaa varovasti. Sitten hän pudotti sen parahtaen kädestään ja pomppasi ylös tuoliltaan. Musta kuningas kieri tyylikkään parkettilattian poikki.

– Geiger-mittari, Jumalan tähden! Hankkikaa minulle sellainen. Nyt!

Pariovet lävähtivät selälleen ja kaikki konttorisalissa nostivat katseensa kirjoituskoneiltaan. Sihteeristössä oli hiljaista kuin kirjastossa, ja sihteerit tuijottivat silmät selällään ovella seisovaa kenraalia.

Maailmanluokan trilleri atomipommin kehittäjistä.

Los Alamos, heinäkuu 1945. Maailman parhaat ydinfyysikot kamppailevat Robert Oppenheimerin ja Niels Bohrin johdolla aikaa vastaan rakentaakseen ydinaseen, joka pysäyttää toisen maailmansodan lopullisesti.

Los Alamosiin saapuu myös nuori tanskalainen insinööri David Adler. Suurvaltojen tavoitellessa tietoa huippusalaisesta ja ennennäkemättömän tuhovoimaisesta aseesta Manhattan-projektin jäsenten uskollisuus ja moraali ovat koetuksella. Tarkkasilmäinen Adler todistaa kulissien takana salaisuuksia ja juonittelua. Kuka on ystävä ja kuka vihollinen? Kellon tikittäessä kohti tuhoa on Adlerin itsekin tehtävä valinta rakkauden ja velvollisuuden välillä – vaikka valinnalla on arvaamattomat seuraukset.

Nyt minusta on tullut Kuolema on historiallinen trilleri ihmisistä suurvaltojen ja sodan puristuksessa sekä aseesta, joka jakoi historian kahtia.

Steffen Jacobsen on tanskalainen menestyskirjailija ja kirurgi, joka on työskennellyt suuren osan elämästään Grönlannissa ja Pohjois-Norjassa. Jacobsenin teokset ovat olleet kansainvälisiä menestyksiä, ja useista hänen kirjoistaan on myyty elokuvaoikeudet.